

Nicky Westerhof: 'Dansen op een zijden draad' Uitgeverij Prometheus, Amsterdam 2013. ISBN 9789044623086 Zie ook www.uitgeverijprometheus.nl (Borstkanker/ED/1)

Soort boek/Ziekte/Stijl: Nicky Westerhof beschrijft in dit boek waarom zij haar borsten op 22-jarige leeftijd weg liet halen: ze is erfelijk belast met een BRCA-1 gen mutatie, waardoor onder andere haar moeder en oma stierven aan borstkanker. Zij schreef het boek zes jaar na deze operatie. Ze gaat niet alleen in op hoe ze tot dit besluit kwam, haar gang door de gezondheidszorg, de operatie en hoe haar omgeving, onder andere haar twee zussen, op haar besluit reageerden. Ze schrijft ook over de impact van de ziekte op het leven van haar moeder zelf, haar omgeving, hoe zij allen ermee omgingen, en hoe haar moeder stierf. Een helder, vlot leesbaar verhaal. Goed dat het er is omdat meer jongere vrouwen geconfronteerd worden met deze problematiek.

Over de schrijfster:

Nicky Westerhof (28) woont in Haarlem en heeft haar eigen bedrijf, Nik Communicatie & Events. Vanuit hier werkt ze onder andere als coördinator van een inloophuis voor mensen met kanker en hun naasten. Nadat zij in een interview voor het blad Pink Ribbon haar verhaal had verteld, werd zij voor diverse praatprogramma's op de televisie uitgenodigd. Zie ook: <http://www.nickywesterhof.nl>

Korte Beschrijving:

Nicky Westerhof start het boek met een schets van de situatie in het ziekenhuis, drie dagen na de acht uur durende operatie waarbij haar borsten worden weggehaald en nieuwe borsten worden gemaakt. Ze schrijft in het boek over haar familie en de vrouwen die de BCRA-1 gen mutatie hadden en overleden zijn aan borstkanker. Nu is bekend dat, als je met zo'n familiegeschiedenis als dochter dat gen hebt, je met 100 procent zekerheid weet dat je borstkanker zal krijgen. Nicky ziet haar borsten als twee tikkende tijdbommen, en die visie domineert haar leven.

Als Nicky draagster van de gen mutatie te zijn, is voor haar de consequentie dat haar borsten geamputeerd moeten worden. Ze beschrijft wat er voorafging aan haar operatie; hoe ze moeite moest doen om artsen over te halen deze operatie uit te voeren, omdat ze nog zo jong was. Maar uiteindelijk, na consultatie van verschillende artsen gaat de operatie plaatsvinden. Ze licht toe hoe ze deze operatie ervaren heeft en hoe de periode daarna was. Hoe ze gesteund werd door haar omgeving, vader en vriend. Hoe haar twee zussen een en ander ervaren hebben, wat het voor hen betekende dat zij de test wilde doen om te kijken of ze de BCRA-gen mutatie had. Hoe zij hun standpunten begreep en zich ook door hen gesteund voelde.

Steeds blikt ze ook terug op het ziekte proces en de dood van haar moeder; haar moeder was een sterke vrouw die steeds door ging, een baan als lerares had, maar steeds meer moest inleveren en tenslotte stierf.

In de laatste drie hoofdstukken kijkt ze terug op deze periode, schrijft onder andere over hoe ze denkt over omgaan met de mogelijkheid van eierstokkanker, en hoe zij en andere familieleden het leven weer hebben opgepakt.

Wat viel op:

Nicky beschrijft allerlei overwegingen die meespeelden bij haar besluit om haar borsten preventief te laten verwijderen. Dat de consequentie van een positieve BCRA-1 gen test voor haar betekende dat haar borsten eraf moesten, maar dat dat nog niet betekent dat dat voor iedereen geldt. Dat het voor het ene zusje dat ook het gen draagt anders kan liggen.

Ze heeft oog voor vele aspecten van het dragen van de BCRA-gen mutatie en weet dat ze na moet denken over de kansen op eierstokkanker.

Zij pleit voor de mogelijkheid voor vrouwen met de BCRA-gen mutatie om embryo selectie te kunnen krijgen, zodat hun kinderen het gen niet meer zullen dragen. Een boek dat het verdiend gelezen te worden om te begrijpen voor welke vragen je komt te staan als je een BCRA-gen mutatie hebt.

Citaten: Pag. 29: ‘Ik ben nooit heel blij geweest met mijn borsten. Borstkanker heeft ervoor gezorgd dat ik mijn oma nooit heb gekend en dat ik mijn moeder zo jong heb verloren. Mijn borsten voelen als twee tikkende tijdbommen die elk moment kunnen afgaan. Ze hebben voor mij geen erotische lading, ik kan er niks mee en ik voel er niks bij.’

Pag. 58: ‘Mijn moeder treedt daarentegen de wereld met opgeheven hoofd tegemoet. Bijna alsof ze een griepje onder de leden heeft. Ze probeert de mensen die ze tegenkomt gerust te stellen door te zeggen dat ze zal vechten en dat het allemaal wel goed zal komen. Aan de ene kant bewonder ik haar en kan ik het begrijpen. Dit is háár manier om overeind te blijven en ik ben trots dat ze positief blijft. Aan de andere kant voel ik ook boosheid. Boos omdat ze ons zo weinig ruimte geeft om verdrietig te zijn, om te huilen, om vragen te stellen.

Pag. 60: ‘Die vraag in combinatie met mijn geboortedatum doet de arts het gesprek openen met de zin: ‘Goh, ik denk dat jij hier binnen vijf minuten weer weg bent.’ Ik sta perplex. Heeft hij dat nou echt gezegd? Ik zie mijn vader zijn wenkbrauw optrekken en hoor hem zeggen: ‘Goh, dan kent u Nicky nog niet.’

Pag.97: ‘Ik voel met mijn handen voorzichtig aan mijn borstkas, maar voel daar niets anders dan grote verbanden en pleisters. In mijn beide handen zit een infuus en ik zie aan de bovenkant van mijn ziekenhuispyjama aan beide kanten een doorzichtig slangetje komen waar een roodachtige vloeistof doorheen loopt.’

Pag. 160-161: ‘Ook Femke draagt de BCRA-genmutatie. Zo’n enorme tegenvaller.(...)

Femke is een andere vrouw, met een ander lichaam en een andere beleving. Waar ik vanaf het eerste moment dat ik me kan herinneren leefde in de overtuiging dat ik mijn borsten zo snel mogelijk weg wilde laten halen als zou blijken dat ik draagster was, ziet zij dat anders.'

Recensies/extra: bol.com: FrederiekeJacobs : ' Inspirerend boek van een jonge debuterende schrijfster die met haar verhaal niet alleen haar familiegeschiedenis vertelt - aan de hand van ziekenhuisbezoeken, familie verhalen en medische informatie - maar ook een herkenbaar verhaal schrijft voor iedereen die ooit iemand verloren heeft aan een ziekte. Dat doet ze zonder zich te verliezen in haar verdriet, of angst, of wanhoop, en dat is, als je bedenkt voor welke keuze ze komt te staan, bewonderenswaardig. Een aanrader.'

http://www.telegraaf.nl/tv/vrouw/21300280/Vrouwflits_Dansen_op_een_Zijden_Draad_.html